

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

z dnia 13 grudnia 2005 r. *

W sprawie T-381/02

Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort, z siedzibą w Millau (Francja), reprezentowana przez M. Jacquota i O. Prosta, adwokatów,

strona skarżąca,

popierana przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, początkowo reprezentowane przez P. Ormond i R. Caudwell, a następnie przez C. Jackson, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

* Język postępowania: francuski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Iglesiasa Buhiguesa i A.M. Rouchaud-Joët, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Grecką, reprezentowaną przez V. Kontolaimosa, I. Chalkiasa oraz M. Tassopoulou, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „feta” (Dz.U. L 277, str. 10),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) ustanawia, zgodnie z art. 1, zasady dotyczące wspólnotowej ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, z której mogą korzystać niektóre produkty rolne oraz niektóre środki spożywcze.

2 Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego „nazwa pochodzenia” oznacza „nazwę regionu, konkretn[e] miejsc[a] lub w wyjątkowych przypadkach kraj[u], używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, oraz

— którego jakość lub cechy charakterystyczne są głównie lub wyłącznie związane z tym szczególnym otoczeniem geograficznym i właściwymi dla niego czynnikami naturalnymi oraz ludzkimi i produkcja którego, przetwarzanie i przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym”.

3 Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Niekóre tradycyjne geograficzne lub niegeograficzne nazwy określające produkt rolny lub środek spożywczy pochodzący z regionu lub konkretnego miejsca spełniające warunki, o których mowa w ust. 2 lit. a) tiret drugie, są również uważane za nazwy pochodzenia”.

4 Na podstawie art. 3 rozporządzenia podstawowego nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi, nie mogą być zarejestrowane.

5 Rejestracja oznaczenia produktu rolnego lub środka spożywczego jako chronionej nazwy pochodzenia musi w tym celu spełniać warunki sformułowane przez rozporządzenie podstawowe, a w szczególności musi być zgodna z opisem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Rejestracja skutkuje nadaniem nazwie ochrony wspólnotowej.

6 Artykuły 5–7 rozporządzenia podstawowego ustanawiają procedurę rejestracji nazwy zwaną „zwykłą procedurą”, która pozwala każdej grupie, określonej jako stowarzyszenie producentów lub przetwórców tego samego produktu rolnego lub środka spożywczego, lub pod pewnymi warunkami, każdej osobie fizycznej i prawnej na złożenie wniosku o rejestrację w państwie członkowskim, w którym znajduje się

dany obszar geograficzny. Państwo członkowskie sprawdza, czy wniosek jest uzasadniony i przekazuje go Komisji. Jeżeli Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa kwalifikuje się do ochrony, publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje wymienione w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

7 Artykuł 7 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, o którym mowa w art. 6 ust. 2, każde państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec rejestracji.

2. Właściwe władze państw członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą wykazać uzasadniony interes ekonomiczny, będą miały wgląd do wniosku. Dodatkowo i stosownie do istniejącej sytuacji w państwach członkowskich, państwa członkowskie mogą udostępnić wniosek innym stronom, których zainteresowanie jest uzasadnione.

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji, wysyłając odpowiednio uzasadnione oświadczenie do właściwych władz państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub w którym została utworzona. Właściwe władze podejmą konieczne środki w celu rozważenia tych uwag lub sprzeciwu w ustalonych terminach.

[...]”.

- 8 Jeżeli żadne państwo członkowskie nie zgłosi Komisji sprzeciwu wobec planowanej rejestracji, nazwa zostaje wpisana do prowadzonego przez Komisję rejestru zwanego „Rejestrem chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych”.
- 9 Jeżeli w przypadku dopuszczonego sprzeciwu zainteresowane państwa członkowskie nie dojdą do porozumienia zgodnie z art. 7 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 15 tego rozporządzenia (procedura komitetu regulacyjnego). Artykuł 7 ust. 5 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja, podejmując decyzję, uwzględnia „tradycyjne rzetelne praktyki i faktyczne ryzyko popełnienia pomyłki [wprowadzenia w błąd]”.
- 10 Artykuł 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego dotyczy konfliktu pomiędzy znakiem towarowym a nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym. W tym względzie stanowi on:

„1. Gdy nazwa pochodzenia lub oznaczenia geograficzne są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, wniosek o rejestrację znaku handlowego [towarowego] odnoszący się do jednego z przypadków określonych w art. 13 i w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu spotka się z odmową, o ile wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania, o której mowa w art. 6 ust. 2.

Znaki handlowe zarejestrowane z naruszeniem ust. 1 zostaną uznane za nieważne.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie w przypadku, gdy wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania wniosku o rejestrację, o którym mowa w art. 6 ust. 2, pod warunkiem że publikacja ta ukazała się przed rejestracją znaku handlowego.

2. Przy zachowaniu prawa Wspólnoty stosowanie znaku handlowego odnoszącego się do jednego z przypadków określonych w art. 13, który został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, może być kontynuowane pomimo rejestracji nazwy pochodzenia lub znaku geograficznego, gdy nie ma podstaw do unieważnienia lub wycofania znaku handlowego zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych.

[...]”.

- 11 Artykuł 17 rozporządzenia podstawowego ustanawia procedurę rejestracji zwaną „procedurą uproszczoną”, która różni się od zwykłej procedury. Zgodnie z tą procedurą państwa członkowskie informują Komisję, które ze swoich prawnie chronionych nazw lub nazw zwyczajowych chcą zarejestrować zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. Procedura określona w art. 15 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie *mutatis mutandis*. Artykuł 17 ust. 2 zdanie drugie tego rozporządzenia uściśla, że procedura zgłaszania sprzeciwu przewidziana w art. 7 nie ma zastosowania w ramach procedury uproszczonej.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 12 Pismem z dnia 21 stycznia 1994 r. rząd grecki wystąpił do Komisji z wnioskiem o rejestrację nazwy „feta” jako chronionej nazwy pochodzenia, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

- 13 W dniu 19 stycznia 1996 r. Komisja przedłożyła utworzonemu na podstawie art. 15 rozporządzenia podstawowego komitetowi regulacyjnemu projekt rozporządzenia zawierającego listę nazw mogących podlegać rejestracji zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego jako chronione oznaczenia geograficzne lub nazwy pochodzenia. Lista ta zawierała również nazwę „feta”. Ponieważ komitet regulacyjny nie wydał w określonym terminie opinii na temat tego projektu, w dniu 6 marca 1996 r. Komisja na podstawie art. 15 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego przedłożyła projekt Radzie. Rada nie podjęła decyzji w wyznaczonym przez art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego terminie trzech miesięcy.
- 14 W rezultacie, w dniu 12 czerwca 1996 r. Komisja przyjęła, zgodnie z art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego, rozporządzenie (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia [podstawowego] (Dz.U. L 148, str. 1). Zgodnie z art. 1 rozporządzenia 1107/96 nazwa „feta”, wymieniona w części A załącznika do rozporządzenia w rubryce „Sery” i pod nazwą kraju „Grecja”, została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia.
- 15 Wyrokiem z dnia 16 marca 1999 r. w sprawach połączonych C-289/96, C-293/96 i C-299/96 Dania i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1541 Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 1107/96 w zakresie, w jakim nazwa „feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia. Trybunał wyjaśnił, że w ramach badania, czy „feta” stanowi określenie rodzajowe, Komisja nie uwzględniła należycie wszystkich czynników, których uwzględnienia wymaga art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego.
- 16 W następstwie wydania tego wyroku Komisja przyjęła w dniu 25 maja 1999 r. rozporządzenie (WE) nr 1070/1999 zmieniające załącznik do rozporządzenia nr 1107/96 (Dz.U. L 130, str. 18), skreślając nazwę „feta” z rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych, jak również z załącznika do rozporządzenia nr 1107/96.

- 17 Po ponownym rozpatrzeniu wniosku o rejestrację złożonego przez rząd grecki Komisja przedłożyła komitetowi regulacyjnemu projekt rozporządzenia, zgodnie z art. 15 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, proponując zarejestrowanie nazwy „feta”, w oparciu o art. 17 rozporządzenia podstawowego, jako chronionej nazwy pochodzenia w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Ponieważ komitet regulacyjny nie wydał opinii w określonym terminie, Komisja przedłożyła projekt Radzie, zgodnie z art. 15 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego.
- 18 Ponieważ Rada nie wypowiedziała się w przedmiocie projektu w terminie określonym w art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego, w dniu 14 października 2002 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 zmieniające załącznik do rozporządzenia nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „feta” (Dz.U. L 277, str. 10, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Na podstawie tego rozporządzenia nazwa „feta” została ponownie zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia i dodano ją do załącznika do rozporządzenia nr 1107/96 w części A, w rubrykach „Sery” i „Grecja”.

Postępowanie

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2002 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 20 Pismem z dnia 30 stycznia 2003 r. Komisja wniosła o zawieszenie postępowania do momentu wydania wyroku w sprawach C-465/02 i C-466/02.
- 21 Pismem z dnia 24 lutego 2003 r. skarżąca powiadomiła, iż nie sprzeciwia się wnioskowi o zawieszenie postępowania.

- 22 Decyzją z dnia 19 marca 2003 r. Sąd oddalił wnioski o zawieszenie postępowania i zarządził kontynuację postępowania w sprawie.
- 23 W oddzielnym piśmie, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 maja 2003 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu. W dniu 7 lipca 2003 r. skarżąca przedłożyła pisemne uwagi odnośnie do tego zarzutu.
- 24 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 16 kwietnia i 2 maja 2003 r. Republika Grecka i Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktomikon Proionton (SEV-GAP) (Zrzeszenie greckich przedsiębiorstw wyrobów mleczarskich) wniosły o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.
- 25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 kwietnia 2003 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wniosło o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.
- 26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2003 r. region Languedoc-Roussillon wniosł o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.
- 27 Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2003 r. Republika Grecka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów.
- 28 Pismem z dnia 19 września 2003 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej powiadomiło, że rezygnuje z przedstawienia na piśmie swych uwag.

- 29 W dniu 6 października 2003 r. Republika Grecka przedłożyła uwagi na piśmie, popierając żądania Komisji.
- 30 Pismem z dnia 17 sierpnia 2004 r. region Languedoc-Roussillon poinformował Sąd o wycofaniu interwencji.
- 31 Postanowieniem z dnia 19 października 2004 r. region Languedoc-Roussillon został wykreślony ze sprawy w charakterze interwenienta.

Żądania stron

- 32 W skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim rejestruje ono nazwę „feta”;
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 33 Podnosząc zarzut niedopuszczalności, Komisja wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

34 W uwagach odnoszących się do zarzutu niedopuszczalności skarżąca wnosi do Sądu o:

- oddalenie zarzutu niedopuszczalności;

- orzeczenie o dopuszczalności skargi;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

35 W swoich uwagach interwenienta Republika Grecka wnosi do Sądu o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej.

Co do prawa

36 Niniejszą skargą skarżąca, międzyzawodowa organizacja złożona z Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis (regionalnej federacji związków zawodowych hodowców owiec) oraz Fédération des syndicats des industriels de roquefort (federacji związków zawodowych producentów roqueforta), wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Powołuje się ona w szczególności na naruszenie art. 2, 3 i 17 rozporządzenia podstawowego, jak również na naruszenie zasad proporcjonalności i uzasadnionych oczekiwań.

37 Komisja i popierająca ją w charakterze interwenienta Republika Grecka uważają, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ skarżąca nie jest legitymowana do jej wniesienia w rozumieniu art. 230 czwarty akapit WE. Republika Grecka podnosi poza tym, że skarga została wniesiona po terminie.

38 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu Sąd może na wniosek strony rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego samego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszym przypadku Sąd uważa, iż w wyniku zbadania akt sprawy okoliczności sprawy są mu wystarczająco dobrze znane, by mógł on orzec w przedmiocie wniosku bez konieczności otwierania procedury ustnej.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, podniesionego przez Republikę Grecką, opartego na wniesieniu skargi po terminie

39 Republika Grecka podnosi, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona po terminie. Ponieważ zaskarżone rozporządzenie opublikowano w dniu 15 października 2002 r., a skargę wniesiono dopiero w dniu 18 grudnia 2002 r., nie został dochowany dwumiesięczny termin, o którym mowa w art. 230 akapit piąty WE.

40 Należy stwierdzić, że zarzut niedopuszczalności jest oczywiście bezzasadny. Zgodnie z art. 102 § 1 regulaminu termin do złożenia skargi zaczyna bowiem biec dopiero począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania danego aktu. Do tego dochodzi przedłużenie terminu ze względu na odległość, o którym mowa w art. 102 § 2 regulaminu, czyli dziesięć dodatkowych dni. Tym samym niniejsza skarga została wniesiona w terminie.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na braku legitymacji czynnej skarżącej

Argumenty uczestników

- 41 Komisja podnosi, że skarga dotyczy rozporządzenia o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE i że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie.
- 42 Skarżąca uważa skargę za dopuszczalną.
- 43 Skarżąca podnosi po pierwsze, że wniesienie przez nią skargi jest dopuszczalne, ponieważ jest ona uprawniona do obrony interesów swoich członków w ramach niniejszego postępowania. Uważa ona, że z jej statutu wynika, iż ma ona w szczególności na celu „obronę wspólnych interesów gospodarczych hodowców owiec i wytwórców roqueforta”. Według skarżącej cel statutowy i środki przyznane jej na jego realizację są wystarczająco szerokie, aby objąć niniejszą skargę. Co więcej, skarżąca jest organizacją międzyzawodową, uznaną za taką dekretem francuskim, której celem jest w szczególności regulacja rynku mleka owczego na obszarze produkcji Roquefort, i z tego powodu skarżąca broni interesów wszystkich hodowców oraz wszystkich przetwórców tego mleka. Skarżąca dodaje, że pełnomocnictwo szczególne zostało udzielone jej prezesowi, upoważniające go do występowania przed sądem w jej imieniu w ramach niniejszej skargi.
- 44 Skarżąca podnosi po drugie, że rozporządzenie nr 1829/2002 dotyczy indywidualnie jej członków. Mianowicie jej zdaniem poza greckimi producentami sera feta na bazie mleka owczego, którzy mogą dalej używać nazwy „feta”, zgrupowani w niej producenci francuscy są jedynymi, którzy mają rzeczywiście znaczącą i wprowadzaną do obrotu produkcję sera feta wytwarzanego na bazie mleka

owczego. Członkowie skarżącej stanowią w ten sposób „zamknięty krąg” podmiotów w rozumieniu orzecznictwa.

- 45 Po trzecie skarżąca wykazuje, że francuscy producenci sera feta na bazie mleka owczego zgłosili i faktycznie stosują znaki towarowe zawierające wyraz „feta”. W ten sposób skarżąca podnosi, że podobnie jak orzeczono w wyroku w sprawie Codorníu (wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853), rejestracja tych znaków towarowych prowadzi do indywidualizacji jej członków.
- 46 Po czwarte skarżąca uważa, że jeżeli dany producent sera feta korzystał z finansowania wspólnotowego na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 355/77 z dnia 15 lutego 1977 r. w sprawie wspólnych środków służących poprawie warunków przetwórstwa produktów rolnych i wprowadzania ich do obrotu (Dz.U. L 51, str. 1), Komisja powinna była uwzględnić szczególną sytuację tego producenta, którego sytuacja odróżnia się od każdego innego podmiotu.
- 47 Wreszcie skarżąca zarzuca, że zastosowanie przez Komisję postępowania uproszczonego, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia podstawowego, pozbawiło ją gwarancji proceduralnych przewidzianych w procedurze zwykłej, która zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego przyznaje każdej osobie fizycznej i prawnej mającej uzasadniony interes możliwość wniesienia sprzeciwu wobec zamierzonej rejestracji.

Ocena Sądu

- 48 Na podstawie art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

- 49 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy poszukiwać w charakterze generalnym danego aktu lub jego braku (postanowienia Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28 oraz z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawie C-87/95 P CNPAAP przeciwko Radzie, Rec. str. I-2003, pkt 33). Akt ma charakter generalny, jeśli ma on zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach i wywołuje skutki prawne dla kategorii osób określonych w sposób abstrakcyjny (zob. wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 55 oraz przywołane tam orzecznictwo).
- 50 W tym przypadku zaskarżone rozporządzenie zapewnia nazwie „feta” ochronę przewidzianą w rozporządzeniu podstawowym dla nazwy pochodzenia.
- 51 Ochrona ta polega na tym, że używanie nazwy „feta” zastrzeżone jest dla producentów pochodzących z określonego obszaru geograficznego, których produkty spełniają wymogi geograficzne i jakościowe nałożone na produkcję fety w opisie. Jak słusznie podkreśliła Komisja, zaskarżone rozporządzenie, nie będąc adresowanym do określonych podmiotów, takich jak skarżąca, przyznaje wszystkim przedsiębiorstwom, których produkty spełniają przewidziane wymogi geograficzne i jakościowe, prawo do wprowadzania ich do obrotu pod powyższą nazwą i odmawia tego prawa tym wszystkim przedsiębiorstwom, których produkty nie spełniają tych warunków, identycznych dla wszystkich przedsiębiorstw. Zaskarżone rozporządzenie ma zastosowanie zarówno do wszystkich producentów fety — tak obecnych, jak i przyszłych — uprawnionych do używania tej nazwy, jak też do tych wszystkich, którzy będą mieć zakaz jej używania w okresie przejściowym. Nie dotyczy ono jedynie producentów z państw członkowskich, ale wywiera skutki prawne w stosunku do nieznaney liczby producentów z krajów trzecich, którzy obecnie lub w przyszłości chcieliby importować ser feta do Wspólnoty (postanowienie Sądu z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-370/02 Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2097, pkt 54).

52 Tym samym zaskarżone rozporządzenie stanowi akt o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Ma ono zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji i wywołuje skutki względem abstrakcyjnie określonych kategorii osób (zob. podobnie postanowienia Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-109/97 Molkerei Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, Rec. str. II-3533; z dnia 26 marca 1999 r. w sprawie T-114/96 Biscuiterie-confiserie LOR i Confiserie du Tech przeciwko Komisji, Rec. str. II-913, pkt 27–29; z dnia 9 listopada 1999 r. w sprawie T-114/99 CSR Pampryl przeciwko Komisji, Rec. str. II-3331, pkt 42 i 43 oraz w sprawie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 51 powyżej, pkt 55). Charakter generalny wynika poza tym z przedmiotu spornej regulacji, który stanowi ochrona ze skutkiem erga omnes na obszarze całej Wspólnoty Europejskiej oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zarejestrowanych zgodnie z prawem.

53 Jednakże nie jest wykluczone, że przepis mający charakter normatywny ze względu na swą naturę prawną oraz zakres obowiązywania może dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej w sposób indywidualny.

54 W tym względzie należy przypomnieć, że stowarzyszenie zawodowe powołane do obrony i reprezentacji interesów swoich członków może wnosić skargę o stwierdzenie nieważności w trzech rodzajach sytuacji, to jest po pierwsze wtedy, gdy przepis prawny wyraźnie przyznaje mu szereg uprawnień o charakterze procesowym, po drugie, gdy stowarzyszenie reprezentuje interesy przedsiębiorstw, które same są uprawnione do wniesienia skargi i po trzecie wtedy, gdy stowarzyszenie samo jest zindywidualizowane ze względu na naruszenie jego własnych interesów jako stowarzyszenia, w szczególności wtedy, gdy jego pozycja negocjacyjna została naruszona aktem, o którego stwierdzenie nieważności

wniesiono (zob. postanowienie Sądu z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 ASAJA przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3151, pkt 50).

55 W tym przypadku skarżąca nie wywodzi dopuszczalności skargi z naruszenia jej własnych interesów, ale utrzymuje wyłącznie, że skarga jest dopuszczalna na podstawie dwóch pierwszych sytuacji.

56 Co się tyczy pierwszej z rozpatrywanych sytuacji, czyli istnienia przepisu ustawowego wyraźnie przyznającego stowarzyszeniom zawodowym szereg uprawnień o charakterze procesowym, skarżąca podnosi, że korzysta ona z prawa o charakterze procesowym przyznanego uregulowaniem wspólnotowym, w szczególności przez art. 7 rozporządzenia podstawowego. Twierdzi ona poza tym, że gdyby Komisja zastosowała zwykłą procedurę rejestracji nazwy „feta”, skorzystałaby ona wtedy z prawa sprzeciwu.

57 Argumentacja ta nie może zostać uwzględniona. Wystarczy bowiem stwierdzić, że rozporządzenie podstawowe nie przyznaje żadnego prawa o charakterze procesowym na rzecz stowarzyszeń zawodowych takich jak skarżąca.

58 Należy poza tym przypomnieć, że Sąd już stwierdził, iż rozporządzenie podstawowe nie przyznaje podmiotom prywatnym żadnych gwarancji procesowych na poziomie Wspólnoty (postanowienia w sprawie Molkerei Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, pkt 52 powyżej, pkt 67 oraz w sprawie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 51 powyżej, pkt 67).

- 59 Trybunał potwierdził tę linię orzecznictwa w postanowieniu z dnia 26 października 2000 r. w sprawie C-449/78 P Molkerei Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, Rec. str. I-9097, pkt 71–73; zob. podobnie postanowienie z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie C-151/01 P La Conqueste przeciwko Komisji, Rec. str. 1179, pkt 43 i 44).
- 60 Wynika z tego, że argument oparty na istnieniu uprawnień proceduralnych albo po stronie samego stowarzyszenia, albo po stronie jego członków, nie prowadzi do stwierdzenia, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie.
- 61 Co się tyczy drugiego przypadku, w którym stowarzyszenie może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności, należy sprawdzić z jednej strony, czy skarżąca reprezentuje w ramach niniejszej skargi interesy swoich członków zgodnie ze swoim statutem, a z drugiej strony, czy ci członkowie mieliby zdolność do wniesienia skargi.
- 62 W tym względzie należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 1 jej statutu członkami Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort (ogólnej konfederacji producentów mleka owczego i wytwórców roqueforta) jest z jednej strony Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis oraz z drugiej strony Fédération des syndicats des industriels de roquefort. Pierwszy członek to zgrupowanie gminnych i międzygminnych związków zawodowych hodowców owiec, a drugi grupuje Syndicat aveyronnais des fabricants de fromage de roquefort (owernerński związek zawodowy wytwórców sera roquefort) oraz Chambre syndicale des industriels de roquefort (izbę związkową wytwórców roqueforta).

- 63 W rezultacie członkowie skarżącej są federacjami związków zawodowych, a nie producentami sera. Jednakże ponieważ argumenty przedstawione przez skarżącą celem ustalenia, że jej członkowie, których reprezentuje, są uprawnieni do wniesienia skargi, odnoszą się nie tylko do jej członków będących federacjami związków zawodowych, ale także do indywidualnych producentów sera, którzy są z kolei członkami tychże federacji, dopuszczalność skargi zostanie zbadana dla tych dwóch przypadków.
- 64 W odniesieniu do federacji związków zawodowych wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie przedłożyła żadnego dowodu wskazującego, iż federacje mogłyby wnieść niniejszą skargę.
- 65 Poza tym federacje te bronią jedynie ogólnych interesów swoich członków, działających w sektorze sera, odpowiednio producentów mleka owczego w *Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis* i przetwórców w *Fédération des syndicats des industriels de roquefort*. Własne interesy tych dwóch federacji nie są zagrożone przez zaskarżone rozporządzenie, które nie dotyczy ich ze względu na szczególne im cechy lub sytuację faktyczną, która odróżnia ich od każdej innej osoby.
- 66 Zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy więc indywidualnie federacji związków zawodowych będących członkami skarżącej, ponieważ ma ono zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji i powoduje skutki prawne względem kategorii osób, określonych w sposób abstrakcyjny.

- 67 W rezultacie obie federacje będące członkami stowarzyszenia skarżącej nie mają legitymacji do wniesienia skargi.
- 68 Odnosnie do indywidualnych producentów sera, którzy są członkami skarżącej, należy przede wszystkim zbadać kwestię, czy skarżąca reprezentuje ich zgodnie z prawem w zakresie niniejszej skargi.
- 69 W tym względzie należy podnieść, że skarżąca kilkakrotnie powołuje się w swoich pismach na reprezentację ogólnych interesów, różnych od interesów indywidualnych niektórych swych członków. Skarżąca ogranicza się do stwierdzenia w skardze, że jej zadaniem jest organizowanie odbioru i kontroli jakości mleka owczego, regulowanie rynku mleka, wspólna reklama oraz zapewnianie wyrównania cen mleka między różnymi użytkownikami. W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności podkreśla ona również, że nie „broni ona [...] interesów takiego czy innego przedsiębiorstwa lub takiego lub innego producenta”. Podnosi ponadto, że jej działanie „zmierza w szczególności do zapewnienia rynku zbytu hodowcom mleka owczego i producentom z obszaru Roquefort”.
- 70 Poza tym przedmiot działalności skarżącej, określony w art. 4 statutu, zawiera ogólne cele dotyczące analizy i obrony interesów gospodarczych wspólnych dla hodowców owiec i producentów roqueforta.
- 71 Z jednej strony nie wynika z tego, że zadaniem skarżącej jest obrona przed sądem interesów pewnych producentów fety, a z drugiej strony, mając na względzie zarówno statut, jak i jej pisma procesowe, że skarżąca nie jest upoważniona do obrony szczególnych interesów niektórych producentów sera feta, którzy są członkami federacji, które z kolei są członkami skarżącej, ale wyłącznie do ochrony

ogólnych i wspólnych interesów sektora rynku mleka owczego na obszarze Roquefort oraz nazwy „roquefort”.

- 72 W tych warunkach skarżąca nie może być uważana za reprezentującą zgodnie z prawem interesy niektórych producentów fety dla celów niniejszej skargi.
- 73 Ponadto, zakładając, że skarżąca może na podstawie swojego statutu zgodnie z prawem reprezentować indywidualnych producentów sera, należy następnie sprawdzić, czy ci producenci mają zdolność do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, a w szczególności, czy mają interes prawny i czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie.
- 74 W tym względzie, po pierwsze odnośnie do twierdzeń skarżącej, że jedynie producenci francuscy w niej zgrupowani prowadzą rzeczywiście znaczącą produkcję sera feta wytwarzanego na bazie mleka owczego i że z tego względu producenci ci stanowią zamknięty i zindywidualizowany krąg, należy zauważyć, że argumentacja skarżącej jest nieistotna.
- 75 Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem akt prawny nie traci charakteru generalnego, a wraz z nim charakteru normatywnego poprzez fakt, że podmioty prawa, względem których akt ten podlega stosowaniu w pewnym określonym czasie, mogą być określone mniej lub bardziej dokładnie co do liczby lub nawet tożsamości, dopóki możliwe jest stwierdzenie, że stosowanie tego aktu prawnego następuje wskutek zaistnienia obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej, opisanej w akcie prawnym w związku z jego celem (wyrok Trybunału z dnia 11 lipca 1968 r. w sprawie 6/68 Zuckerfabrik Watenstedt przeciwko Radzie, Rec. str. 595, 605 i 606 oraz postanowienie Sądu z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie T-183/94 Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1941, pkt 48).

- 76 Taka sytuacja występuje w sprawie niniejszej, ponieważ zaskarżone rozporządzenie dotyczy bez różnicy wszystkich producentów, którzy chcą obecnie lub w przyszłości wprowadzać na rynek Wspólnoty ser pod nazwą „feta”. Dotyczy ono więc w taki sam sposób producentów sera na bazie mleka owczego lub sera roquefort i wszystkich innych przedsiębiorstw, których produkty nie są zgodne z wymogami przepisów zaskarżonego rozporządzenia.
- 77 Po drugie, co się tyczy twierdzeń skarżącej, że niektórzy z jej członków, producenci sera feta, zgłosili i stosowali znaki towarowe zawierające wyraz „feta”, to jest „Salakis- Feta brebis”, „Valbreso feta” oraz „Salakis, la Feta au bon lait de brebis”, których używanie zostało zakwestionowane przez zaskarżone rozporządzenie, wystarczy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie nie narusza szczególnego prawa w rozumieniu orzecznictwa (zob. postanowienie Sądu z dnia 30 stycznia 2001 r. w sprawie T-215/00 La Conquete przeciwko Komisji, Rec. str. II-181, pkt 39 i przywołane tam orzecznictwo), nabytego przez producentów sera feta, uprawnionych ze znaku towarowego zawierającego wyraz „feta”.
- 78 Uprawnieni z tych znaków towarowych nie są bowiem z racji przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia pozbawieni możliwości korzystania z ich prawa do znaku towarowego, ponieważ zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stosowanie tych znaków, przy zastrzeżeniu, że zostały zarejestrowane w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazwy „feta”, może być kontynuowane bez względu na rejestrację tej nazwy pochodzenia. Uprawnieni ze znaków towarowych mogą być pozbawieni prawa do ich używania jedynie w przypadku, gdy odnoszą się do nich podstawy stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia, o których mowa w dyrektywie Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1).

- 79 Odnośnie do znaków towarowych zawierających wyraz „feta”, zarejestrowanych po złożeniu wniosku o rejestrację nazwy „feta”, należy po pierwsze stwierdzić, że uprawnieni z takich znaków nie mogą powoływać się na wyrok w sprawie Codorníu przeciwko Radzie (pkt 45 powyżej), ponieważ w przeciwieństwie do okoliczności faktycznych, które doprowadziły do wydania tego wyroku, rzeczony znaki towarowe nie zostały zarejestrowane i nie były używane już na długo przed przyjęciem rozporządzenia rejestrującego nazwę „feta”.
- 80 Tym samym zaskarżone rozporządzenie nie narusza szczególnego prawa producentów sera feta, wywodzonego z rejestracji znaku towarowego zawierającego wyraz „feta”, mogącego ich zindywidualizować względem każdego innego podmiotu.
- 81 Po trzecie, jeśli chodzi o twierdzenie skarżącej, iż Komisja miała obowiązek uwzględnienia sytuacji producenta, który korzystał z finansowania wspólnotowego, wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie wskazała szczególnych przepisów, na mocy których Komisja miałaby uwzględnić sytuację tego szczególnego producenta (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 11 lutego 1999 r. w sprawie C-390/95 P Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-769, pkt 25). Zakładając nawet, że tak by było, w żadnym wypadku nie można wnioskować tylko na podstawie stwierdzenia, że Komisja ma obowiązek zaznajomić się ze skutkami, jakie dany akt może mieć dla niektórych przedsiębiorstw, iż akt dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. str. I-3483, pkt 75).
- 82 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżąca z jednej strony nie posiada własnych uprawnień proceduralnych, a z drugiej strony, że nie reprezentuje ona

interesów członków, którzy mieliby zdolność do wniesienia niniejszej skargi, ponieważ zgodnie ze swoim statutem jej zadaniem nie jest sądowa obrona interesów producentów fety, a jej obowiązkiem jest ochrona wyłącznie zbiorowych interesów, a nie reprezentowanie jednego ze swych członków, będącego uprawnionym ze znaku towarowego, oraz że producenci ci i tak nie byłiby legitymowani do wniesienia skargi.

83 Niniejszą skargę należy więc odrzucić jako niedopuszczalną.

84 Tym samym nie zachodzi potrzeba orzekania w przedmiocie wniosku SEV-GAP o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

W przedmiocie kosztów

85 Na podstawie art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

86 Na podstawie art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W niniejszym przypadku Republika Grecka i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**

- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.**

- 3) Republika Grecka i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostają obciążone kosztami własnymi.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 grudnia 2005 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger